

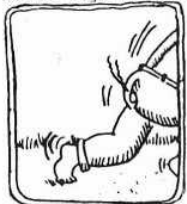
BRABANTSE BERICHTEN EN DE PLAAT VAN GERARD VAN MAASAKKERS

Vorig jaar op de 30ste mei vond in kasteel "de Vemerlaer" in Haaren de finale plaats van het festival om "de Gouden Noot", voor het beste Brabantse lied. Wij (Dommelvolk) zaten er ook in, maar dat was geen wonder, want iedereen, die in de zeer gezellige voorrondes had meegespeeld, was er en dat betekende een hele middag muziek, zowel familiekringzangers als "optreders".

Zo herinner ik me bijvoorbeeld een man, die over "een spoorke in Oisterwijk" zong (eerste spoorweg aldaar), de hele familie van de Kerkhoff met meezingers over paardrijden (hop, hop, hop) en een brabantse versie van het voor folkfreaks bekende ierse "Kerry Recruit", marktkoopman van de Poll met accordeon en sappige liefdesliedjes en mensen van de organisatie zelf met verkleedpartijen rond "opa, oma en 't spook" en "de geslaagde kleinzoon".

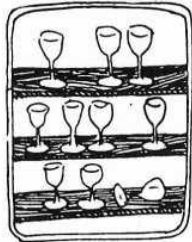
Daarnaast waren er ook duidelijke "optredens": Huub van Eynthoven, Arie van Roosendaal (beide Eindhovense troubadours) Fluitekruid, de Veulpoepers en Gerard van Maasakkers. Die 3 laatsten zag ik toen net voor 't eerst en dat maakte behoorlijk veel indruk. Naar mijn mening was het dan ook onterecht, dat Gerard van Maasakkers slechts een derde prijs bij de solozangers kreeg, achter Huub van Eynthoven (2de) en Arie van Roosendaal (1ste). Dat ik dit zo uitvoerig beschrijf, heeft tot doel u te laten zien, dat in Brabant een hoop gebeurt op het gebied van volksmuziek en ook, dat dit bij een vrij breed publiek, jong en oud, aanslaat.

Nu, nog geen jaar later heeft Gerard van Maasakkers een langspeelplaat uitgebracht: *Komt er mer in*, bij Munich Music (Mu 7441) en zijn grote populariteit blijkt al uit het feit, dat binnen korte tijd de eers-

te persing van 1000 stuks zowat is uitverkocht. De presentatie van de plaat was nl. 19 maart j.l. en daar waren zo'n 300 man naar buurthuis 't Hof in Bergeijk gekomen om Gerard en alle medespelers op de plaat te horen zingen en spelen; Fluitekruid - compleet, mensen van "de Mallemuzen", Jitze Kopinga van Folkcoorn en Harrie

Franken van Ut Muziek. Dat deze presentatie in 't Hof in Bergeijk plaatsvond en niet in Nuenen, zijn geboorte- en huidige woonplaats, is gedaan omdat volgens Gerard dit echt een centrum is van volksmuziek. Dat komt natuurlijk ook voor een groot deel door de groep "Ut Muziek", die daar vlak bij

woont en voor wie Gerard grote bewondering heeft: zij vormen bij zijn weten (en 't mijne ook) de enige Nederlandse groep die uit traditie volksmuziek maakt. Harry en Nel Franken hebben zo'n 2000 liedjes uit de Kempen opgetekend en die spelen ze uit principe ook alleen in de Kempen. Voor de verzamelaars: in het najaar komt hier een liedboek van uit, wat hun invloed op het hele Oost-Brabantse muziekgebied zal vergroten (welke groep hier hebben ze niet beïnvloed?). Ik zie het al voor me: "En nu spelen we uit het grote Brabantse liedboek nummertje 279" (grapje hoor, Harrie!). Gerard is er in elk geval door beïnvloed: een van de liedjes, die hij in de Nemerlaer speelde, was "Lieve van Mariken" over een dochterje van Ut Muziek. Op de plaat met Harrie Franken op viool en Marc Zeegers' tweede stem.

Gerard schrijft op de achterkant van de hoes: "Zonder de hulp van Marc Zeegers had ik het niet willen doen". Samen hebben ze enige tijd het bijzonder veel belovende duo "Maotwerk" gevormd, wat echter door praktische beletselen (Marc's studie en zijn spelen in Fluitekruid) niet verder tot bloei kon komen. Jammer, maar op de plaat zijn toch nog twee a capella nummers uit hun samenwerking gekomen, beide vertalingen uit het Duits van liederen van Zupfgeigen-hansel: "D'n wou 'nen boer's vruug opstaan" en "Van d'n hoeksteen", die laatste zeer indringend over een arme boer, die zijn land aan een rijke kwijtraakt. Verder veel nummers van Gerard over zijn omgeving en de dingen van alledag: "Komt er mer in" - commentaar overbodig - *Cis Vendonk*, een oud vrouwtje, dat vroeger langs de deur kwam, "Gaode mee", een opgetogen lied om in het Nuenens Broek te gaan

kijken, "Van m'n benkske" - wat 's avonds tussen 7 en 10 bezet is. "Van mijne jas" (van leer), waar hij nog steeds de vorige bezitter in voelt en het toch uiteindelijk jammer vindt, dat deze er langzaam uit "verdwijnt":

Ier zo langzamerhand raak ik dieje mens kwijt / want ik heb deze jas nou alweer 'nen tijd / Hoe langer da't duurt / 't wordt steeds meer de mijne / en da wil zegge: steeds minder de zijne / en da's toch wel zemd, want ik raakte gewend / aon die mens of aon dien heer / 't waar 'ne goeie vent.
In mijne jas van leer ging iemes tekeer / 't waar nog nie zo slecht, en ik raakte gehecht / aon dieje mens, of aon dien heer) 2 x in mijn jas van leer)

Zoals u ziet in het Brabants dialect, toch zonder dat dit chauvinistische vormen aan gaat nemen. Dit zal tot gevolg hebben, dat de mensen "boven de sloot" zijn plaat misschien minder leuk zullen vinden. Dat raakt Gerard echter niet zo, hij hoeft niet zo nodig daár ook succes te hebben en blijft met optredens liever dicht bij huis, want hier verstaan ze het tenminste goed.

Wat ik me ook heel goed voor kan stellen, zeker van engeltalige folkliedhebbers, is dat deze bij bepaalde nummers, o.a. "Lieve vur Mariken", zullen zeggen: "Hé, wat afschuwelijk sentimenteel". Dat vond ik heel in 't begin ook, maar als je Gerard dat lied ziet zingen tijdens een optreden en je ziet het plezier en de overtuiging, waarmee hij dat zingt, dan besef je dat dit ook een muzikale kant is van hem, dat die er helemaal bijhoort en dat het zonder niet compleet zou zijn. Misschien is die kant al bij veel zangers afgestorven of slechts rudimentair ontwikkeld bij Gerard echter zie en hoor je de echtheid van zijn liederen, dat hij het werkelijk meent en er helemaal achter staat. Tijdens zijn optreden is het ook geen poespas en gekke show maken, maar een rustig aankondigen en tekst en muziek voor zich laten spreken.

Verder op de plaat "Van 'nen boek" Gerard vlier en zang en Rolff Janssen (Fluitekruid) op moezelzak en "Zegen", een liedje als cadeau in plaats van iets materiëls, twee liederen die ik steeds beter ga vinden. "Slaop, kiedje, slaop" op de wijze van Drink to me only, Een "Drinkliedje", waar tien glaasjes bier heel snel op elkaar gestapeld worden - jammer alleen, dat er niet eentje ka-

De mensen die de plaat "Komt er mer in" maakten; O.a. MARC ZEEGERS (midden, met snor) en GERARD VAN MAASAKKERS (rechts van Marc, met bril).

pot valt - en als afsluiting "n "Hul klein lieke", waarin Marc en Gerard verkondigen dat al hun liedjes op zijn. Gelukkig is dat niet waar - Gerard zingt ook nog traditionele volksmuziek (luister maar eens naar "Bultje" en "Onder de Rozemarijn") en zal zeker nog meer gaan schrijven en: "Gade wel eens kijken naar Fluitekruid in de stad" (Tilburg, zaterdag) met "Jaanske van Genekant", "Den Blaak", "De Veugelkes", "de drie Nonnekes" en zeer swingende emmertjes water (hoewel, is dat geen bier?).

Dit zou eigenlijk alleen een stuk worden over de gebeurtenis

sen op 19 maart in Bergeijk en een recensie over Gerard's plaat, maar er hangt veel meer mee samen, en dat kun je niet zomaar weglaten. Als uiteindelijke conclusie: een ontegenwoordige goede elpee van iemand, die in zijn eigen dialect liederen heeft geschreven over zijn omgeving, in de volksmuzieksfeer. Ik geloof niet, dat

er nu zo een tweede in Nederland rondloopt. Deze plaat is eigenlijk ook de eerste elpee in een te verwachten stortvloed van Brabantse elpees: *Veulpoepers, Dommelvolk, Fluitekruid* waarschijnlijk ook, terwijl Huub van Eynthoven al op de 2de Paasdag een elpee heeft uitgebracht: "Brabander bèn ik" (Dureco: elf 16.04 - G). Deze is chauvinistischer dan de plaat van Gerard: "t Schonste stuk van hiel ons land" en "Brabant, o Brabant, je klopt in m'n bloed". Marie-Cecile Moerdijk schrijft op de achterkant: "Zoals Limburg Jo Erens had, heeft Brabant nu... Huub van Eynthoven" En daar kan ik het mee eens zijn. Alleen jammer, dat Benny Ludeman de muzikale kant bepaald niet zo aangevoeld heeft, want een sterke tekst als van "Mijn Boerderijke" wordt er volledig door verminkt. De eerste twee coupletten als proefje van Brabantse schrijfkunst (mer dit lied won hij wel in Neerpelt de prijs voor het beste Brabantse lied: alléén met zijn gitaar):

Ik waar 's efkes weze kijke naor 'n "Landelijk Boerderijke" da in advertensies angepresen ston

Ge krijg immers veur oes cente mar 'n par procente rente en veur dees huis waar de vraag prijs mar twee ton.

't Bleek een erremoeig krotje mi 'n vervalle verrekesskotje kleine mitjes en 'n iezeren bovenlicht
Grune Lukskes, 'n gruun deurke in de mure menig scheurke 'e waar nauwelijks 'n huis en gin gezicht.

Voor al dit lied hoor ik graag, van hemzelf dan. Deze plaat zal echter, naar ik meen, eerder goed aanslaan bij een ouder en brabantser publiek dan bij de gemiddelde Janvioollezers, vandaar dat ik het hierbij wil laten.

Rest mij nog te vermelden, dat bij Studium Generale op de T.H. na de goed geslaagde Nederlandse volksmuziekcyclus van vorig najaar (met o.a. Fluitekruid, Veulpoepers, Maotwerk, Ut Muziek, Coby Schreijer, Wolverlei, Pieremachochel en nog veel meer), de muziekcommissie besloten heeft om voorlopig niets meer aan volksmuziek te doen (zie Janviool nr. 5), omdat hier op dat gebied al genoeg gebeurt: *22 april festival bij Demos*, studentenvereniging en *14 mei festival in Folk-Us*. Bij Studium Generale wordt nu wel gewerkt aan een cyclus "Politieke Muziek" voor volgend najaar. Voor suggesties of medewerking 040-472070 (Irmgard).

JAAP OUDESLEIJTS